

DORNA

expresión
poética
galega

17 de maio
1.981

Jal. 125

Esta é unha reprodución facsímile do volume 1 de *Dorna. Expresión Poética Galega* que a Xunta de Galicia e a Universidade de Santiago de Compostela dan ao prelo co gallo dos corenta anos da revista.

Compostela, outono de MMXVIII

DORNA

Esta obra atópase baixo unha licenza internacional Creative Commons BY-NC-ND 4.0. Calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra non incluída na licenza Creative Commons BY-NC-ND 4.0 só pode ser realizada coa autorización expresa dos titulares, salvo excepción prevista pola lei. Pode acceder Vde. ao texto completo da licenza nesta ligazón:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.gl>

expresión
poética
galega

17 de maio
1981

2

DORNA

PUBLICA:

ASOCIACION CULTURAL DORNA
Illa de Arousa - Pontevedra

COORDINAN:

Luis G. Tosar "CHE", Manolo Loxo, Suso Molanes

IMPRIME:

FEITO
Dr. Cadaval, 29-31 (Galerías) - Vigo

DISEÑO E CONFECCION:

Xurxo Fernández

IMPRENTACION:

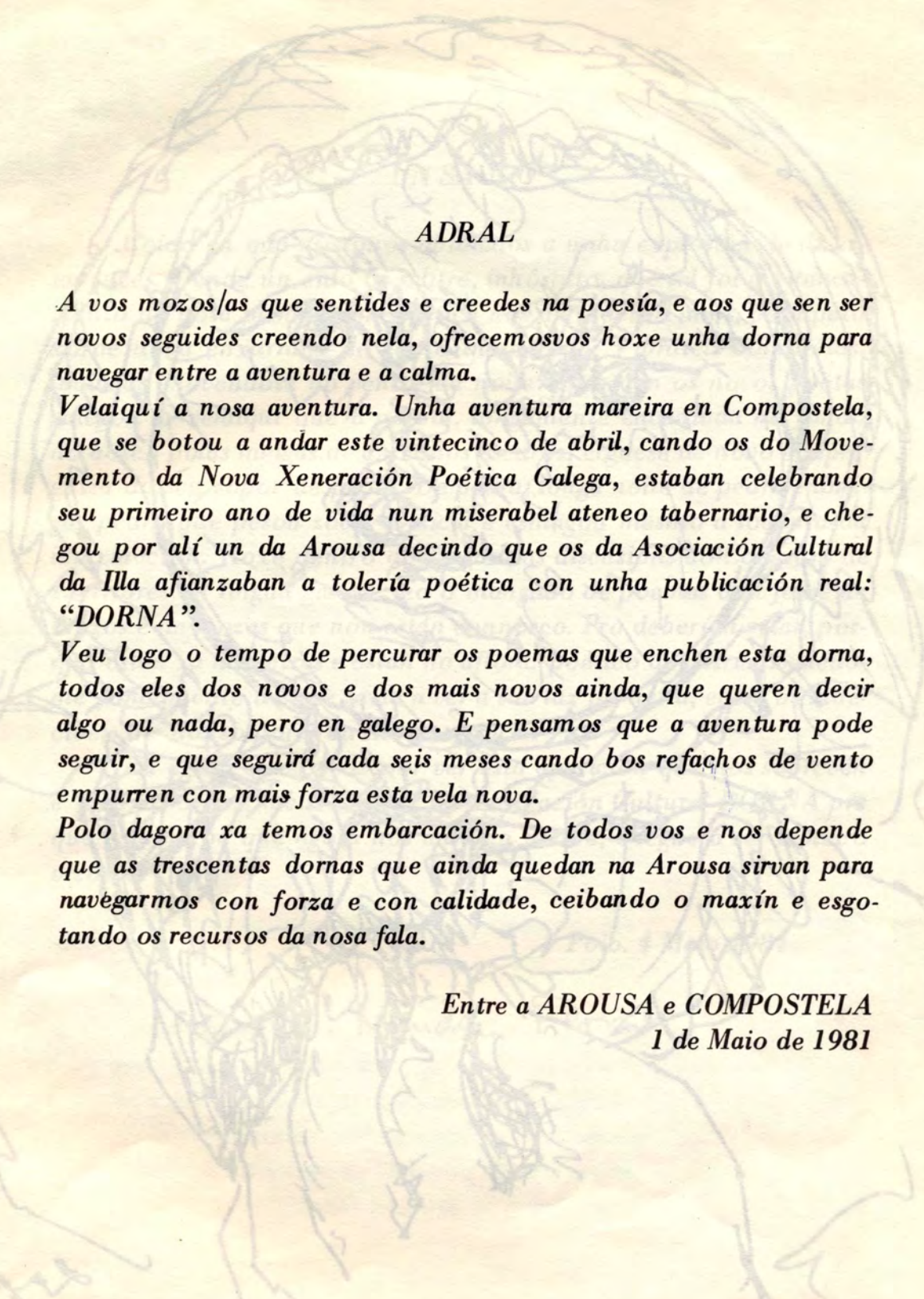
Ana

DISTRIBUCION:

Autónoma

Dep. Vg . 156 -- 81

ADRAL

A vos mozos/as que sentides e creedes na poesía, e aos que sen ser novos seguides creendo nela, ofrecemosvos hoxe unha dorna para navegar entre a aventura e a calma.

Velaiquí a nosa aventura. Unha aventura mareira en Compostela, que se botou a andar este vintecinco de abril, cando os do Movemento da Nova Xeneración Poética Galega, estaban celebrando seu primeiro ano de vida nun miserabel ateneo tabernario, e chegou por alí un da Arousa decindo que os da Asociación Cultural da Illa afianzaban a tolería poética con unha publicación real: "DORNA".

Veú logo o tempo de percurar os poemas que enchen esta dorna, todos eles dos novos e dos mais novos aínda, que queren dicir algo ou nada, pero en galego. E pensamos que a aventura pode seguir, e que seguirá cada seis meses cando bos refachos de vento empurren con mais forza esta vela nova.

Polo dagora xa temos embarcación. De todos vos e nos depende que as trescentas dornas que aínda quedan na Arousa sirvan para navegarmos con forza e con calidade, ceibando o maxín e esgotando os recursos da nosa fala.

*Entre a AROUSA e COMPOSTELA
1 de Maio de 1981*

4

UN SAUDO

Coido eu que asistimos abraiados a unha explosión de diversas luces. Dende un eido de salitre, inhóspito, que tal foi o estancamento da nosa produción poética nos derradeiros anos, de súpeto xorde unha enxurrada de canto inesperado. Vibráteis bolboretas, lucincús movendose no ventre da noite: aparecen os novos poetas galegos. E velaiqui que a poesía, longamente encantada no fondo do bosco polas meigas de anteollos escuros, erguese de novo e espreguiza do seu sopor de pedra. De pedra; longa noite de pedra enemiga, pedra que pesou sobre Galicia e esmagou mesmo a loucura da imaxinación. Hoxe dentro do fragor das discusións do Congreso de Escritores en lingua galega, leo o mangado de poemas dun feixe de mozos e de mozas que non están connosco. Pro deberían estar, porque están xa nas letras e están no aflorar poético da patria. E alédomme fondamente de que saian a ver a súa luz primeira, entre os indecibeis iris dos solpores da Illa de Arousa.

Eu agora estou feliz por ver esta aparición que nos sobrevén e fago votos cos meus amigos da Agrupación Cultural DORNA pra que esta herba que agora nos amosan medre, chegue a ser lameiro vizoso.

Poio. 4 Maio 1981

X. I. Méndez Ferrín

Manoel Forcadela

6 Nasceu en Forcadela un 25 de xullo de 1958 que non se voltará repetir mais. Cecaís pola data ou polo lugar algúns troveiros de seu como Sigfrido Ruibal ou Erika Lou pensaron que non viría mal inmortalizar a semellante persoaxe cun nome ben propio.

Esta é a historia deste heterónimo que ben poidera ser apócrifo se temos en conta que por esta xente o río do tempo decorre moi vagarosamente e resulta moi difícil contactar con eles senón é cun calendario astral tan difícil de atopar nestos tempos.

De calquer xeito, recordos dél para vós.

BALADA DE ROBERT

**das nosas aboas inesquencibeis chega un recendo de loureiro
e o medrar da lua invertíndose nun soño
fala de Delaira nome de muller e beixo
ou Donalis de malvela trasvirada en volvoreta
e tamén de Sevia enchida e satisfeita
mais ú son as que non foron?**

**escurécenseme as mans de recordalas:
nos eclipses de sosego coorada Malaela
señor en cadoiro e auga decorrida
ou a doente Tunia facendo remuíños
transparente irmán de Elamol na brevedade
mais ú son as que non foron?**

**o sucre de Veronika na gaiola do seu bico
e a increíbel moscovita que nunca tuvo nome
porque era a beiramar da noite e abondaba
Beba nos cativos espellos do limón
expremendo pousada os lindes do seu viño
mais ú son as que non foron?**

**erguerá Villón o seu laude
e o malvís para dicer: ben, fagamos unha nubem!
e cando presinta os azuis do albor
Robert marchará perseguindo os asubios
daquela balada que antano preguntaba:
mais ú son as que non foron?**

XANA

**o cabelo dos millos non madurecidos
rabuña na trenza do teu ronsel de risos
e andas as cousas de voz lisa
sen saudades anónimas.
A tua beira medraron suburbios de desamor
-patria pequena-
pero están, outra volta, os galos fronte a fronte.**

Margarita Ledo Andión

Terrachá. Xana vai cumprir tres anos e é a rapaza máis bonita do mundo.

¿Aónde fóstedes?

I

Como os arroaces bican a ribeira
no relembro, e como queren o aire, soñas
a nai mol daquela calma de canseira.

Como aínda sabes moitas borraxeiras
denantes da última aperta ao teu peirán
derradeiro, onte foi de certo en tí

unha ruta incerta é cási que a mar rota
ás veces onda e unha outra vegada volta
refeito aloumiño sob a terra vouga.

E sábeste en pasos que, tan desnordados,
non darían ido a dar en cala de nai.
E sábeste non sabendo qué seríades.

... Viñéran-vos dos seus anos de Ingraterra
amparos de abós que, bos, non saberían
(pra pulsos que se guiaran da man da lúa)

un tempo que se lle descontará do ir,
na desfeita, aos nenos brunos castigados,
e que sumaría a trancas cunha volta:

a deles; a nunca tanto desexada,
pero a que viría con augas enfermas
para ser seitura de próximos invernos

nas costas do teu pai, o seu mal náufrago.
Pra ser a que vos ía traer o tempo
como o fillo non querido dun hospicio.

II

Puden ver como os arroaces son ledos
na Arealonga doutra hora, contrastada,
que foi carne a crecer, memoria, e adiós.

E ver, meu Filipe que andas na outra beira,
vir novo aire que alente, como quixemos,
empeños ao noso afán de facer verbas

que sexan o mesmo vento, e mesmo a marea
que bate nas costas do novo camiño
avantado no estrago das despedidas.

CATEDRAL DE MUSICA

Estatuas de música encerellándose no ar.
Os alentos dormentes
erguíanse polos toros de ategados andamios
enxordecendo nos borboriños dos dedos.
As verbas avivecían nos sóns da catedral
e a pedra beilaba entalada en encaixes
cando o mexunxe das notas
apañou o trogo do noso contauto.

A música -doce voar-
cicatrizou nas pálpebras do mar.

Corpos trochados
esprimíndose no arte.
Tanto camiñar esmagado nos cadros húmidos da rúa,
rúas rebordando zoupadas,
canzóns que tornaron ó viño feiticeiro
no que vidrouse a catedral.
Os arcos pousaronse nos esgarabellos do corazón,
no sentir da pedra...
todas as estruturas volquearonse nas curvas do ar,
cada monumento esgazouse chovendo na catedral.

Fina

Fina Fontes Novo.
Ten 18 anos. Brila por propia
presencia e ven sendo, claro,
de o Sol (A Estrada)

Alberto Avendaño

Grupo de Comunicación poética
ROMPENTE.

VACAS

**ENCETAREMOS O QUEIXO PRA LEVALO A
SOBREVOAR POR RIBA DO MESMO**

**A VIDA NON TEN MURCHO O CANSANCIO
DOS INSECTOS**

**O ALFINETE LOUCO QUE DESENCAIXA O PEITO
mira e mirou**

UN FUNIL OU VARIOS DE NUBES NEGRAS

**A UN CEO MORREULLE A FACE
ALI ONDE ALMORZAN MATRONAS OS BEBES**

federico federico federico

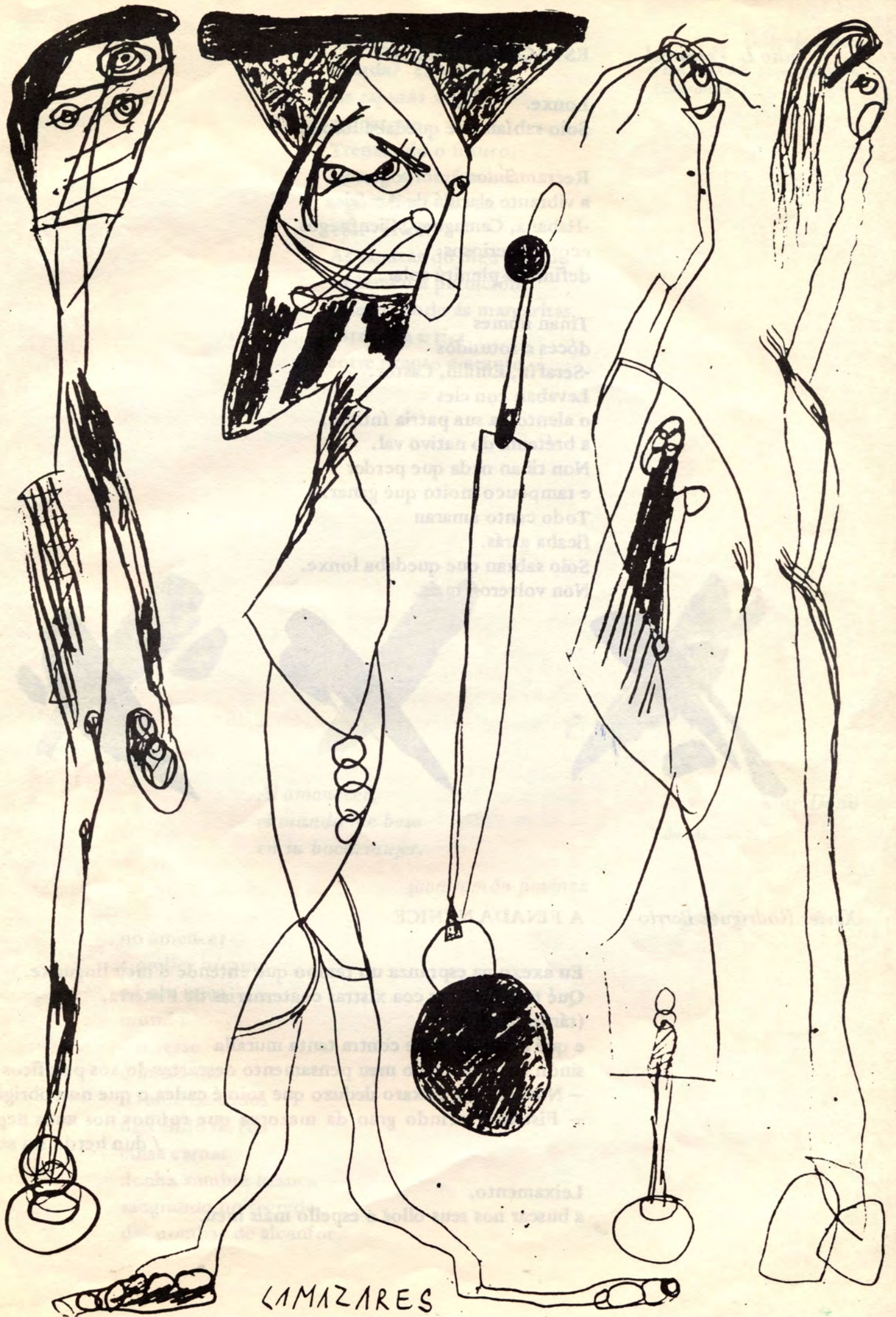
A. R. Reixa

**o coro de voces agrícolas de kassoa (ungaria, non é)
a voz maricona de sirena do choio
e vai virxílio o do latin e se lle pon
stetit illa tremens marca stein
vaia foda gudariak
eran cuatro jalopines y eran todos malhechores**

10

Manuel M. Ronón

**describo unha saa con mecedora coxíns vinte centímetros de al-
fombra figurada en formas de cristal desde unha lámpada un zoar
de portas e logo outra vez silencio apenas a caída súpeta dun para-
caídas pola parede dos ciños calvos bruno xogando á mesma cousa
nun escuro e jenny jenny esquecida no gómito leitoso da memoria
(saltar á comba o quinqué da aboa aceso cando querían contar his-
torias de medo) recollía fíos de ferro ou falsos aramios xusto mais
alá da papeleira senón onde aniñan os gatos**

LAMAZARES

ESTACION TERMINO

Lonxe.
Soio sabían que quedaba lonxe.

Recramábaos
a vibrante claridá de América
-Habana, Camaguey, Cienfuegos,
ecos misteriosos,
definitiva plenitú solar.

Tiñan nomes
dóces e rotundos
-Serafín, Emilio, Castor.
Levaban con eles
o alento da sua patria íntima,
a brétema do nativo val.
Non tiñan nada que perder
e tampouco moito que ganar.
Todo canto amaran
ficaba atrás.
Soio sabían que quedaba lonxe.
Non volveron mais.

A FINADA NENICE

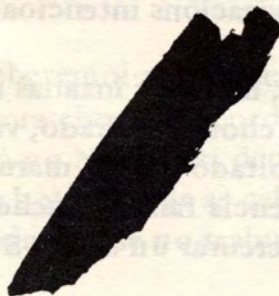
Eu axexo na esperanza un tempo que entende o meu linguaxe.
Qué teño que ver coa xistras coaternarias de Fisterra,
(tánto, tánto,)
e qué podo decir de contra tanta muralla
sinón voar xunto do meu pensamento descartando aos pacíficos.
— Nos ollos do paxaro deduzo que soio é cadea o que non obriga.
— Fisterra, infíndo grao da mazorca que roímos nos anos negros
/ dun herdo sin saída

Leixamento,
a buscar nos seus ollos o espello máis meu.

Xélis de Toro

“Hai dazaoito anos, nacín en
Compostela”

¿Solteira? ¿casada?
¿viuda? ¿monxa?
As rapazas xogan
no parque,
Trenzando o futuro,
en xogos minúsculos
e grandiosos a vez.
¿Si? ¿Non?
As rapazas do meu parque
xa temen a perdición,
Interrogando ás margaritas
entre risa e risa,
entre pranto e pranto.

*Al amanecer,
el mundo me besa
en tu boca, mujer.*

Xosé Dono

Taboada, ano 51

juan ramón jiménez

no amencer
a muller bícame
ná túa boca
mundo
e o verso
é outro día
o lume de todos
nascéndo ná rúa
cinsa carnal
dunha sombra branca
sangrando no segredo
das pombas de alcanfor.

“Prós mariñeiros de Arousa
cunha fonda aberta, longa co-
ma un ronsel”.

“Ten 25 anos e nasceu en Vi-
go; coincide connosco nesta
Compostela cada noite”.

“Oh Capitán! Meu Capitán!”

(Walt Whitman / Manoel Antonio)

**Damodo a sombra erguéu de xunta o camiño
coma unha noite rachada de invernía,
marchando o remuíño torto da túa seiva
con pegadas cansas percural-o bercio
onde nascen as constelacións da alborada.**

**Dos teus ollos cansos de arelar ondas,
da túa proa senlleiro xurden verbas
esnaquizadas de mañán, cheas de morses,
co guieiro acochado en cada imaxe,
cas melfas e os arroases nos poemas.**

**Da túa voz mansa de sotárrego, calada,
do teu peito, da canseira da túa faciana,
mares e portos, cun peirán ergueito
en cada verba alumeada, nos caligramas,
arélanse navegacións intencioadas.**

**Dos focos, das velas inzadas de sol,
cheganos o choro atochado, virxe,
un mar enloitado onde a maruxia
da túa presenza falla. Finaches.
Fócheste percurar un S—O—S a Orión.**

**Alongáchel-o teu poema xunto o sol,
onde a lúa bica constelacións, aló
onde os fuxidíos remansos da tristura
se perdéron na derradeira singradura
do teu azo mareiro, poeta. Amigo.**

**Deixáchenos sós á veira do silencio,
coma cautivos do rumorexo mol
do teu peito doente, aguniante.
Sos ca soedade erma de quen sabe
que o espreitado xamáis chegará.**

**A túa paipa xa non azazará leda
máis soños de barcos, nin os arroases
xogarán máis no teu fume cotián:
o barco hai ficar soio, perdo,
e nos. Ti xogará a nomear estrelas.**

Rubirás ó pé das constelacións
ou pasearás, de vagar, polas rúas
molladas, neboentes dos poemas.
Escribirás foulas nas ondas
ca lanzal proa dos soños-poemas.

Encetou a túa derradeira
a máis longa singradura alén
no pailebote incerto e griseiro
dos nosos soños, na lembranza
da túa presenza arelante.

Rianzo ficará soio, moi soio:
marcharon os homes cara o día,
cara a alborada ergueita no recordo
sobre das tebras mestas da noite,
camiñando por tortos vieiros.

Eiquí uns poemas, unha paipa
a medias acesa, e unha caixa
marela de tabaco que hai tempo
perdeu o arrecendo. Alá tí, soio,
núo coma o mar a cazar estrelas.

Beberemol-a derradeira copa
agora chea de recordos de tí,
aló no Navy-Bar, denantes
de botar ó mar as calcadelas
vixiando de no trabucal-o Norde.

Percurando na Roseta o camiño
que nos leve ondia tí escribes
a derradeira carta á lus das estrelas
no papel que che ofrecen os ceos
meirandes que están máis aló do mar.

Eu son a que non tiña nome
a que no sarego esperaba unha palabra
que me fixese unha
entre as cousas

a que perdida na moitedume esculcaba o silencio
eu a ignorada da linguaxe
exiliada do mundo das concretas materias
que nomeamos arxila

pan mainzo
paxaro

eu anónima presenza cara á morte
eu sílaba sen chama
até que chegaches de pronto e me chamaches
e fun feal

pan ácimo

esquina dunha praza na que sempre agardabas
eu son a que agora posuí todos os nomes
a gardadora secreta do alfabeto
a que ti escolliches
despois de longas búsquedas e enquisas
na dirección do vento
para fundar o idioma da ternura.

I

Fago versos na soia compañía dos insectos,
e nun recendo de ti envolvo o corazón.
Fago por esquencer
e pido perdón;
no mar afúndome,
na auga que lava o meu corpo.

Fago versos na soia compañía do insectos
nesta hora soio aberta os escollidos,
co fungar da mosca
co abellón.
Soio os que estamos mortos temos camiño,
a esta hora as ánimas poden atoparse
ou facerse carne espida nos brazos do leito valdío.

A luz da lua
cae enriba coma brancura de muller
cae coma tempo e lembranzas.
Cae o teu recordo e os kilómetros
e sei que agora sofres,
eu vivo coma sempre na lembranza
e xa nin as moscas me acompañan;
soio esa sensación de que ti estás
xa sin a compañía dos insectos
sabendo ou dubidando
nesta noite a tua presenza.

II

Penso en ti que viñeches súpeta coma luz
no corazón de espiña
as mans queimadas de abrir lumes
de abrirse a sepolturas.

Apalpo no teu corpo un destiño coma vento
con sabor de terra fecundada

Sintoche ca vida nas mans pra darnos algo

O teu medo está nun largacio ser do meu espírito
coma o latexar dubidoso da tua carne
no aloumiño

A NEGRA SOMBRA DO LUTO

E logo énos estas vendo
ala no Asento
nese ceo dos poetas
cegos polas verdades
dos versos?

Fuchete vendo
a nova aurora
e nos deixache,
querido Celso,
o sabor doce
das tuas verbas.

Con esperanza
dis idesperta!

Mais sigue o sone
que antes era
oscurantismo
da post-guerra

Morrliche Celso
ixa poucos quedan!

18

Tere Diaz Charlin

Vive en Vilagarcía, naceu no
ano 63

Cando nos ollos
non hai xa isa bágoa
da eterna tristura,
e samente choramos da alegría
de non ter os "corazós feitos
de frías e duras penas".
Cando a calor das nosas fogueiras
esquenzamos a palabra soidá
que nos funde en longas esperas.
Cando vexamos o que sentimos
sabendo primeiro
o que é
amar e sentir.
Cando ó fin non faga falta
escribir isto en verbas.
Entón viviremos na dúbida,
pro non coñeceremos o medo.

*“En Compostela estamos
moitos xa para sempre derrotados”*

X. L. Méndez Ferrín

Foi un tunel,
unha caída inmensa, un tren
de volvoretas estalando
nas brañas do arrabaldo; foi
unha enorme nebulosa por un tunel
poboada de alucinantes cicatrices.

Foi unha historia de amor
unha noite
na Colexiata do Sar. Compostela,
unha viaxe fluorescente,
un río, unha constelación
de tabernas luminosas.

Foi un tunel a toda velocidade,
un vértigo redondo de figuras
batendo-se en cárcavas de néboa. Compostela,
un botar-se a chorar, un caer-se pola vida
batendo nas paredes,
un insomnio aberto
en invernos medulares.

Foi tamén a choiva. A choiva
tamén foi en Compostela.

A choiva viña polas tardes, incendiaba
os sobrados,
traía o vougo
e apagaba o rebumbio de escuros automóviles.

A choiva demoraba no peitoril das fiestras,
abría a porta das ausencias
e facía-nos buratos
fondísimos na alma.

Eu recordarei-me triste en Compostela.

Foi unha enorme dispersión,
un gran quebranto: aquel paseo
sobretudo pola Algalia, victorioso de estrelas
e de música, convencido
para sempre da noite e da tolura.

Foi unha traxedia por entregas, unha
fraga ricaz de desconcertos;
milleiros de mínimos desastres,
ardentes mencerés na Zoa Nova
que nos facían chorar
iluminados. Foron e seguirán vivos
para sempre.

Eu recordarei-me triste en Compostela.

Resido en Moaña onde nacín
un 17 de Agosto de 1959.
Son incondicional de Manuel
Antonio e de Sito, compañei-
ro de moitos recitais perdidos

A XEITO DE CATRO NEGATIVOS DO PODER

**No cuartel de mando
caiu-se un tinteiro
e o cadavre do berro
afogou os derradeiros flash-backs
petando nas contras
blanco e negro das instantáneas
que o vento foi enchendo
oun longo asubio
a virar cara a ningures.**

**O cuartel de mando
ten un sorriso
de antes e despois da guerra
porque no ir e vir do inverno
esgotou-se a pillá
que rifaba coa morte
naquel vello bufón electrónico
que un día tentou revelar-se.**

**No cuartel de mando
hai un letreiro
que abriu expediente ó bris
por violentar o álbum
de in-com-pa-ti-bi-li-da-des
aberto en letras douradas
na vaguedade (lea-se lei)
de non saber cómo
roubar o corazón da nosa sirea**

**No cuartel de mando
teñen-lle collido o nome a
NOITE
acusada de servicios non lícitos
por ser vista
bicando-se coa néboa
na esquina do muro do mundo
mentres o medo pintaba en roxo
unha cassette de temas mudos.**

Preséncia tua
que se esconde imprevisíbel
inconstante
traición do recordo
Prolongada auséncia na
rua noite
do farol aceso
todo silencio...
libertade ou soño
alén aberto de fronteiras
para o azul
-biquiños dun tempo sen MIN-
Preséncia lonxe
hoxe cómplice furtiva
na maldizón de cada
hora a posirme cando
percorro a noite
en torrentes de café
e naufrago vértigo incontrolado
de amor e sexo para ficar só
nesa psicodélica tan tua...
Preséncia onte
na bagatela de luz
pendurando inqueda dos teus
beizos para dicir un definitivo
talvez mañán...
Au revoir, chao.

Celso Parada Fernández

E de Moaña; ten vinte e dous anos e pasou unha vez por Lisboa onde mercou moitos cadernos de apontamento, e ce-cais...

21

Xoan Luis Otero

Isleño (da Arousa), militante da palabra e do amor ao seu mar. Nado en primavera pero do ano 1955.

*A Xoana, perto
no corazón*

**Alónxate do perigo que produz
a ignominia vencellada á vida
sentindo o silencio do corazón
que dende o fondo da terra
palpita polo sangue
máis aló das illas desoladas.**

**Emerxen os sons ao lonxe
antre cánticos de soedades,
sulagado encanto da lira
en mares de doces politonales.**

**Perto do tempo que fica só
ao carón da anerga cidade,
de muros rexos e frios,
teu ollar craro e curto**

**Oúvese un galo cantando ao día
cecais un neno chora nascendo á vida,
xa todo xaz sepultado
coa tua presenza pura e viva.**

22

Xosé Miranda

Lugo

INDA QUE CADA VEZ DELIMITO O TEU CORPO

**Inda que cada vez delimito o teu corpo
non hai voz pra falarte
non hai distancia firme,
todo son incertidumes
paxariños que pasan.**

**Inda que todo é nome, definición, fronteira,
non hai marca imborrable
sinal que te conteña
todo son incertidumes
pingas frias que esbaran.**

**Inda que sempre é carne, arrecendor, materia
non hai distancia firme
non hai espacio certo
todo son incertidumes
chuvia que te salpica.**

SUCESO

A cidade est3 morta,
non hai vida no exterior;
somentes corre o metro
sen ton nin son.

Un home cheo de anceios
busca a vida no fondo,
da hist3ria,
da cidade
e agarda 3 comboi c3 leve
mais al3,
3 mais al3.

Est3 nunha estaci3n sen nome,
que el non co3ece.
Est3 rodeado de moita xente,
que el non ve.
Est3 pra non estar.
Est3 tan s3.

Presaxa o avanzar da m3quina
e matina ambulancias.

¡Ainda vive a morte!

Pro o metro ven m3is perto,
senlleiro como el.
Escoita o petar dun relox apresurado

¡A morte ainda late!

CHEGA

Agora

??????????

¿Collelo ou tirarse?
¿Contarse ou tirarse?
¿Tirarse ou tirarse?

Decide...

¡Pois 3 tan tarde!

CHEGA

SALTA

DESCANSA

Primeiro minuto

Xentes que non teñen verbas
ollos que se miran sentencieiros,
abutres afamados de morte rescente.

Primeira hora

As campanas tocan un réquiem:

¡Somentes o fai un tolo!

TONG..!

¡Buscóu a hora pra tirarse!

TONG..!

¡E pra colmo en hora punta!

TONG..!

¡Quería dar un espectáculo!

TONG..!

Primeiro aneiro xeral

¿Canto tardará o metro en voltar a andar?

Derradeiro aneiro xeral

O metro avanta no sangue.

¡Pois é tan tarde!

CHEGAN

.....

DESCANSAN.

Abel.

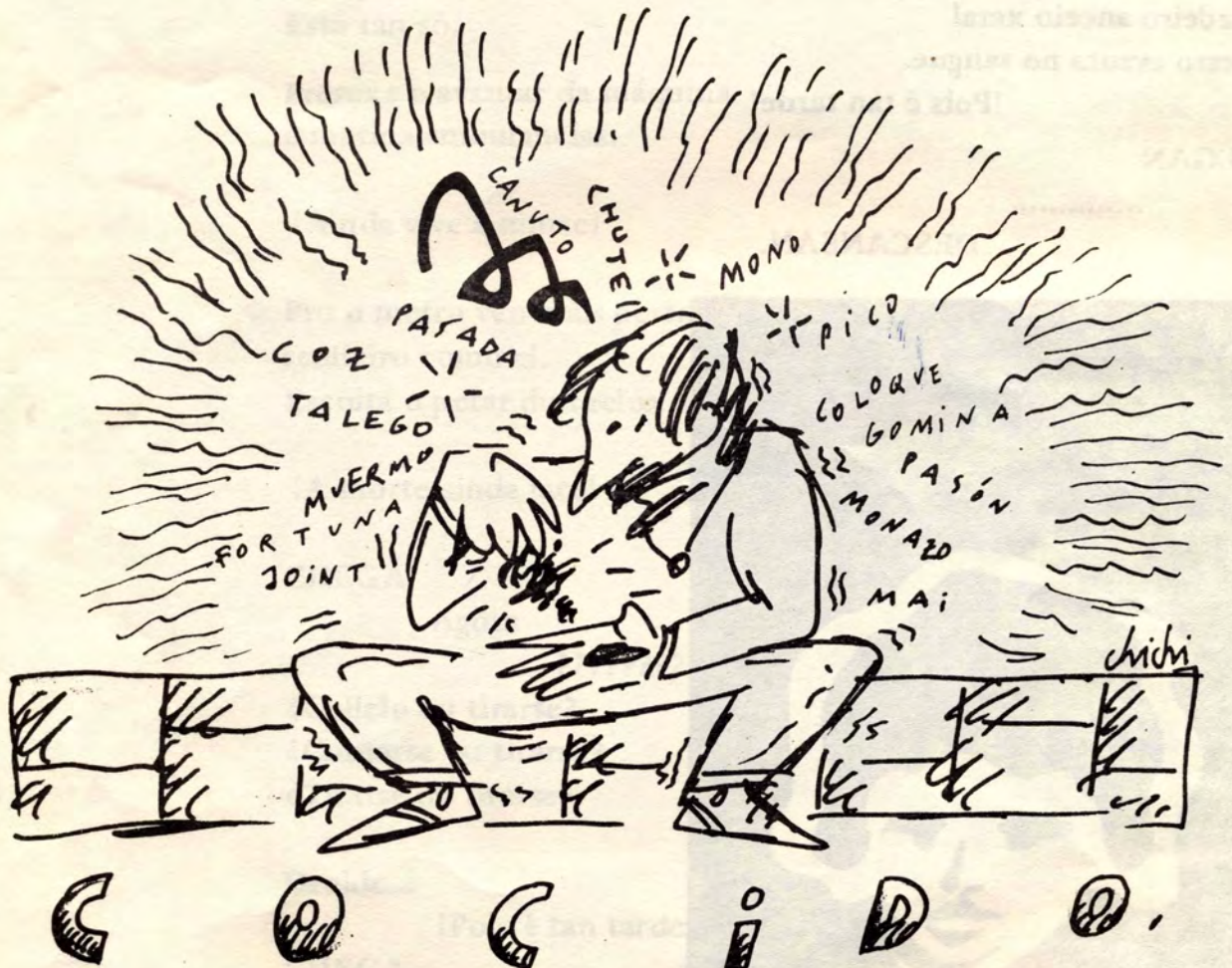
Abel Diez Udias. 1961. Impresor.

Miña vida artística pública escomenza en Setembro do 80 facendo 2 exposicións de poesía visual xunto cun amigo pintor. Cando estabamos a piques de facer unha terceira exposición, desapareceu misteriosamente meu amigo cando ia buscar un certificado médico, quedando eu con 3 ou 4 poemas debaixo do brazo naquel local fumigante. Aínda lembro as palabras deles ...as paredes van comer aos poemas ...quedaría ridículo, quedaría ridículo ...si coido que foi iso, unha inmensa sensación de ridículo.

Agora fichei por PRORSUS

Sentín o golpear de mamai no teléfono
como caendolle a man dunha altura por
enriba da cabeza
case, a piques, non foi tan xiquera un
CO MU NI CAN DO OCO
Antes de nos deixar desconectou
a mantíña eléctrica.

26

Tirando dos extremos do mar ...

hoxe Vigo

e Cangas e,

en abstracto

linguas bífidas e montañosas

Facendo

a tensión

que provoca o

burato do tempo

de xeito semellante

a como cando

(teimando coa desembocadura

da rata)

abrimos o tapón

do desagüe da bañeira

ou

boca apiñonada

do corpo succulento / da alcantarilla.

AGORA

TODOS

FICAN

MORTOS

E

COAS

MANS

CHEAS

DE

GAS - OIL.

AG

ORA TOD

OS FICA

N MORTOS

E COA

S MA

NS CHE

AS DE

GAS-

OIL.

Helena

HELENA DE CARLOS VILLAMARIN n.1964

Estudo 3 de B.U.P. nun instituto mixto de homes. Tras ter recibido certo número de premios literarios no colexio e fora do colexio, unha alerxia primaveral ó polen dos arbres fíxome introducirme na temática urbana de PRORSUS, que é como a miña casa pero en millor. De máis pequena tiña a ilusión de levar unha vida trágica e inconclusa; agora conformome con facer a miña existencia o menos chistosa posibel.

Celso.

Celso Soto Barros. 1962.

Estudiei artes graficas e quedeime en carpinteiro. Boteime ao estrelato na revista PRORSUS e soio direi que mamai obstaculizou miña laboura creativa alquilando unha habitación da miña casa a unha pobre vella xubilada por catro mil ptas, ... pero calqueira dia destes roubareille o monedeiro.

27

O mar entra
polas xanelas
da noite.

R. fonte / 82

Por qué permanecen os teus ollos na noite
as tuas agres melodías coma furiosas e lentas sonatas
de xelo amoroso
vaos retés do olvido
que serpentea polos ciclos dos ciclos
abeirande o zigzag aceitonado
dun eu que separa o tenro do cálido
por que saímos no abrente
a percura das tempas agarimadas e silandeiras
das pequenas rocas tranquilas
e o auga do mar e os prados ondulados
atráennos a sumerxidas cadencias
coma o tacto dos mortos
como a quilla sedosa dun vestido de muller.

Compañeira, se o tempo coma un río
nos trouxo auga de luz e seguranza,
non é feliz que a morte corte o fio
delgado desta luz e boandanza
mais non centres anguria ou esperanza
na morte que arrodea e non se atreve
a interromper a luz e a nosa danza:
mais espera que a morte seña leve.
Se tu gozas da luz, tamén eu gozo
a morna escuridade da tua pel
alí onde o teu corpo é coma pozo
que reverte de almibre e máis de mel
e semella un aberto caravel,
unha rosa de luz escura e breve.
E se o tempo agallopa, goza del,
mais espera que a morte seña leve.
Pasan os días, pero brilla o sol
cada mañá que amence esclarecida,
e en todas as fogueiras hai remol
despois que a lapa queda adormecida.
Por eso eu gozo en ti saibo de vida
en cada cousa nova -lume ou neve-,
e goza tu tamén estremecida,
mais espera que a morte seña leve.
Compañeira, se o tempo é coma un río,
mergullémonos nel, que a vida é breve.
Esgota o vaso do licor que reve,
considera o non ser que asexo frío,
mais espera que a morte seña leve.

X. Manoel Irimia

Vive en Compostela, naceu en Sarria, a finais dos 50.

**Herdei a noite das xeneracios abafadas
na soidade**

**e deprendin a coñocela
nos seus ollos aceibeche,
nos seus beizos frios e silandeiros.**

**Nela sinto a anguria dos rostros esquencidos
orfos dunha sorriso
e choro.**

**Nas miñas bágoas trasnoitadas
adiviñase a tua ausencia,
compañeira inseparabel
destas horas frias e valeiras
que consumo nunha copa
agardando no sei que hora...**

**Por ti,
noite tras noite,
mastigarei a miña miseria
e cuspirei**

un verso

fillo

do

noxo,

**mergullireime mais na noite
astra que naide poida atoparme
e, xa pra sempre,
a tua ausencia**

a noite

e mais eu

**seremos un soio ser
ferido polos cen invernos espetados,
sen posibel primavera.**

1. **Cómo estar só
namentras teña a man unha trola
e haxa un rio que rubir
con naturezas indiferentes ao seu milagre
e acougos de indianos
que plantan limoeiros na salitre,
non lonxe do mar bravo.**
2. **Non deixar de nacer
e saudar a Concha,
recén saída da oficina.
Consultar a cartelera
e apuntarse a unha de espías,
vencedores fronteirizos.
Beber antes de leer
para non abrir o libro
e desexar boas noites
a éste que se deita.**

Nascido hai 23 anos na Coruña, e veciño do bairro de Castro de Elviña, na súa estirpe contabilizáronse os seguintes oficios: carpinteiros, saxofonistas, labradores, albañiles, barbeiros, viaxeiros e pescadores de anguías, non sendo rexistrada a existencia de tendeiros. A súa profesión é a de Xuntaletras, aunque no DNI consta a de periodista. O seu oficio vocacional, a disposición poética, ven de ser definido como o máis inútil e fermoso.

P.A.

Manuel Rivas

CIDADE MIÑA

*Cansei-me e repousei
todo o que quixen...
—e ti muda e escura,
imóbil e disposta
como unha amante
fiel...
(cidade minha)*

Xosé Devesa

I

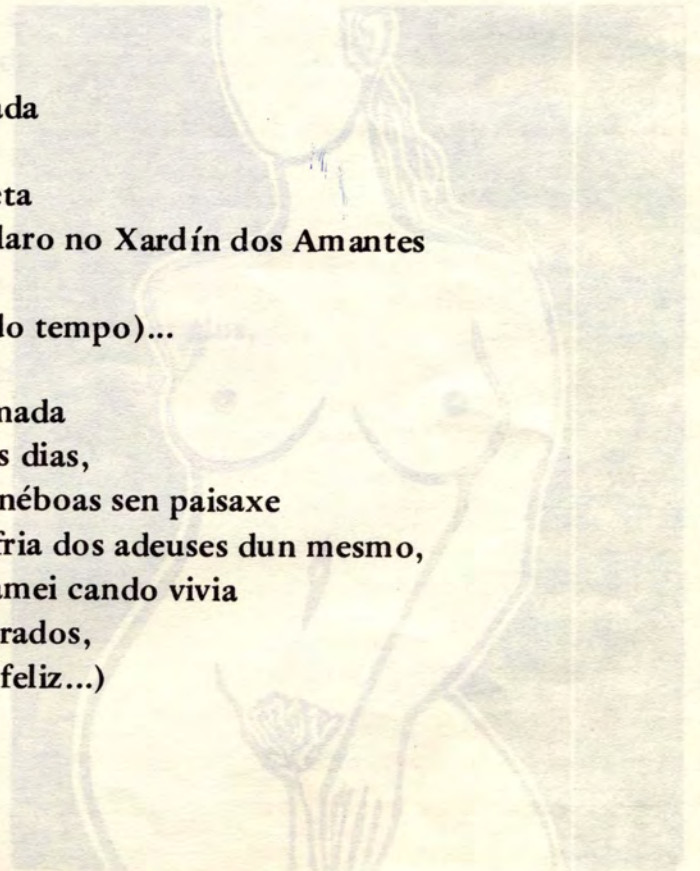
Cidade miña alá no fondo da memoria
de soles e de luas doutro tempo,
cando eu vivia con ollos namorados
nas suas prazas de sombra ventureira,
cando eu vivia (naquel tempo feliz...)
o soño das cousas, das xentes e dos días.

II

As ruas da cidade co son antigo do paseo
devagar
á tardiña.

Fonteauga luzada
pomba
Estátua do Poeta
ar de silencio claro no Xardín dos Amantes
farolas brancas
(cristal calmo do tempo)...

Cidade miña amada
na pel de tantos días,
perdida xa nas néboas sen paisaxe
con esa morte fría dos adeuses dun mesmo,
cidade que eu ameí cando vivia
con ollos namorados,
(naquel tempo feliz...)

Saúdote mollado

pedra
triste das ruas de Galicia.

Eres

a base firme e segura na que asento
a néboa que me envolve
a carpa que recolle as miñas voces
a caixa do meu son
a pedra
en fin

que informa o meu max ín
e as miñas noites azúis
como cosmos de acibeche.

Escoito o arpa

rebumbian nos ouvidos
ecos de zanfoña
e a voce de Brassens.

Andote e desándote

leo e falo
e só ti me fas volver de novo tras dos pasos.

A LONGA VARA DO TEMPO

I Penduras, amiga,
sumisa e isolada

no largacío interminábel da noite
das tebras, do silencio, do espacio
penduras do tempo;
percórrelos vieiros a tentas
a tentas na soidade da noite,
penduras.

Namentres,
a longa vara do tempo
xostréganolo corpo.

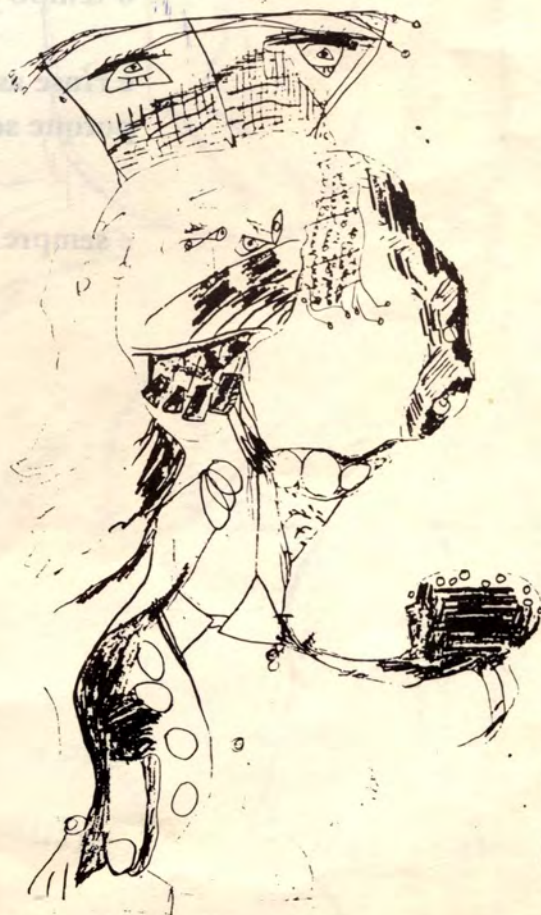
II Amiga, qué te fai ser diferente?

Qué te leva diste logar?
Qué é o que te arrepía?
As horas da soidade son longas
i anguriosas, ou,
cecáis sexa eu quen non comprenda
cecáis estar isolado sexa bó
cecáis amiga estas no certo.
Pro, mentres ando a cavilálo...

e III ... a longa vara do tempo
xostréganolo corpo.

Manoel Neira López

Lugo: "Veño ó mundo das letras a finais do ano 79..."

ás veces cando os días
sóio valen para flos chatando no calendario
dáste de conta de que a xente
está morta xa vas canso
estamos mortos antre aqueles piñeiros
qué ben estabamos
i escomenzas a non saber falar
a custionalo todo
e non lle ves o senso a todo isto
aqueles piñeiros de vento
i escumas de río que salfiren
e móllanche as bágoas os ollos e dices
qué? agora qué? e xurde
-- cómo non -- o arrepentimento do que non fixeche

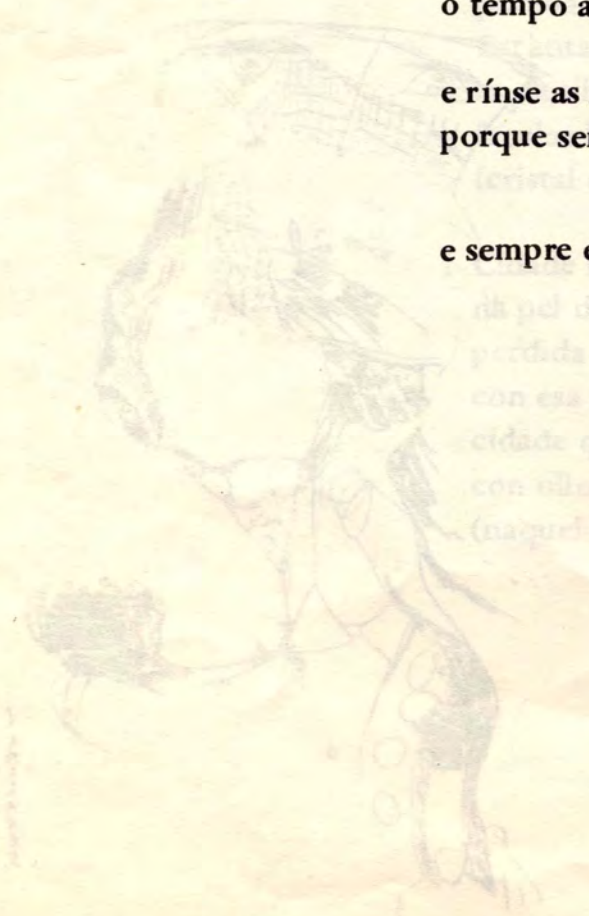
nós sempre nos atopamos
e non nos decimos nada
pero choramos eso sí choramos
e mirámonos aos ollos fixamente

coma quen
os piñeiros e a espuma branca
que parez que chove e non falamos

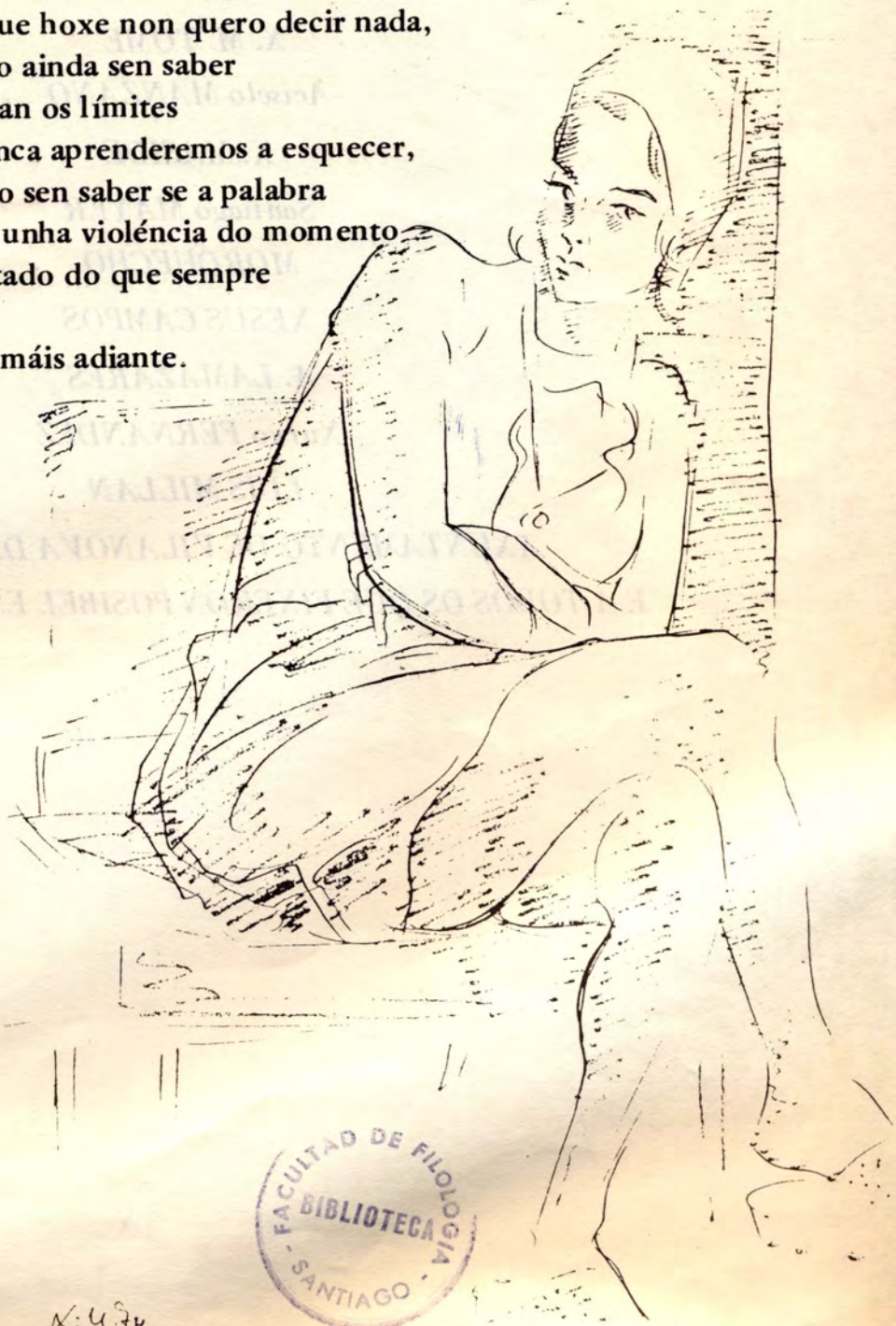
faise noite sempre antes de tempo
e morremos morremos cara abaixo
o tempo adiántanos sempre

e non medramos
e rínse as nubes cabronas elas pero fan ben
porque sempre rematan chovendo
e nós chorando

e sempre espertamos para outra vez durmir

Tampouco hoxe quero decir nada
porque sigo sen saber
onde están os límites
do que todos experimentamos
simplemente
coa palabra.
A palabra, está claro,
é unha cousa que cansa de excesiva,
e fire como fire a realidade,
e se agora mesmo deixo fóra a palabra
e calo,
calo de realidade pura,
e se agora falo,
falo como quen enferma
para morrer de silencio ao pouco tempo.
Por iso é que hoxe non quero decir nada,
porque sigo aínda sen saber
onde quedan os límites
do que nunca aprenderemos a esquecer,
porque sigo sen saber se a palabra
é samente unha violéncia do momento
ou o resultado do que sempre
sempre
calaremos máis adiante.

Agradecementos:

LAXEIRO

X. M. TOME

Acisclo MANZANO

X. MASIDE

Santiago MAYER

MORQUECHO

XESUS CAMPOS

A. LAMAZARES

Xurxo FERNANDEZ

LUIS MILLAN

AXUNTAMENTO DE VILANOVA DE AROUSA

E A TODOS OS QUE FIXERON POSIBEL ESTA PUBLICACION

XUNTA
DE GALICIA

